

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.912 van 26 april 2000
in de zaak A. 85.801/VII-19.016.**

In zake : XXX,
wonende te KESSEL-LO,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Russische nationaliteit, op 29 juli 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 16 februari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 28 juni 1999;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 14 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 maart 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker, van Russische nationaliteit, komt in België aan op 8 november 1998 en verklaart zich op 9 november 1998 vluchteling. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoeker gebruik van het Russisch, met behulp van een tolk.

1.2. Op 16 februari 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 23 juni 1999 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 16 februari 1999 tot weigering van verblijf. De

motivering van deze bestreden beslissing luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 29 maart 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Labeeuw.

Betrokkene, die beweert van Russische nationaliteit te zijn, verliet zijn land op 3 november 1998. Hij kwam aan te België op 8 november 1998 waar hij op 9 november 1998 asiel vroeg.

Volgens de verklaringen die betrokkene op 29 maart 1999 voor het Commissariaat-generaal aflegde, zou zijn baas van mei tot oktober 1998 hebben geweigerd zijn loon uit te betalen. Betrokkene zou zich daarover tot driemaal toe hebben beklaagd bij zijn directeur. De laatste maal, september 1998, zou de directeur hebben gedreigd met ontslag en zou diens bewaker betrokkene en een collega, die in dezelfde situatie verkeerde, hebben geslagen. Betrokkene en zijn collega, S., zouden daarop een klacht ingediend hebben bij de politie die zou beloofd hebben er iets aan te doen. In de overtuiging dat de politie ervoor zou zorgen dat de lonen zouden worden betaald zou betrokkene in dezelfde onderneming blijven werken zijn. Toen na een maand duidelijk werd dat de situatie niet veranderde zou betrokkene een klacht ingediend hebben bij het Ministerie. Als gevolg hiervan zou betrokkene's baas problemen hebben gekregen. Een week na de klacht, op 27 oktober 1998, zou betrokkene, samen met zijn collega, bij de directeur zijn geroepen. Beiden zouden bij die gelegenheid zijn meegenomen naar een gebouw in de buurt van hun fabriek. In dit gebouw zouden betrokkene en zijn collega drie dagen zijn vastgehouden en dagelijks zijn geslagen. Op een onbewaakt moment, op 30 oktober 1998, zouden betrokkene en zijn collega de kans hebben gezien te ontsnappen. Toen hun bewakers hen opmerkten zouden zij naar hen hebben geschoten en zou betrokkene zijn collega uit het oog zijn verloren. Na zijn ontsnapping zou betrokkene naar een vriend, V. M., zijn gegaan tot wanneer hij om drie uur 's nachts, naar het huis van zijn ouders zou zijn teruggekeerd. Daar zou hij te horen hebben gekregen dat de politie hem zocht voor de moord op zijn collega. Daarop zou betrokkene terug zijn gekeerd bij V. M., waar hij drie dagen zou hebben gelogeed vooraleer hij de stad verliet op 3 november 1998 waarna hij richting België vertrok.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat ernstige tegenstellingen tussen de opeenvolgende verklaringen die betrokkene aflegde diens asielrelaas ongeloofwaardig maken. Zo verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat hij na zijn ontsnap-

ping tot drie uur 's nachts bij een vriend verbleef. Daarna zou hij naar het huis van zijn ouders zijn gegaan waar hij zou vernomen hebben dat hij door de politie werd gezocht voor moord. Later tijdens hetzelfde interview verklaarde betrokkene dat hij na zijn ontsnapping zijn ouders niet meer bezocht maar bij een vriend logeerde tot hij op 3 november 1998 de stad verliet. Het feit dat de politie hem zocht zou hij hebben vernomen van vrienden. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dan weer dat hij wel degelijk naar huis ging en daar vernam dat hij gezocht werd voor moord. Verder verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij en zijn collega de dag nadat ze werden geslagen door de bewakers van hun directeur, klacht indienden bij de politie en dat de politie hen zei dat ze dienden op te rotten. Voor het Commissariaat-generaal stelde hij evenwel dat hij pas twee tot drie dagen later naar de politie ging en dat deze hem meedeelden de klacht ernstig te zullen nemen. Nog voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat hij niet wist wie het slachtoffer van de moord was waarvan hij werd verdacht; wat er met zijn collega was gebeurd wist betrokkene volgens zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde hij evenwel dat hij al sinds de dag van zijn ontsnapping wist dat hij werd verdacht van de moord op de collega die bij hem opgesloten was geweest. Al deze vaststellingen maken het asielrelaas van betrokkene ongeloofwaardig.

Bijkomend kan worden opgemerkt dat de problemen die betrokkene aanhaalt niet vallen onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. De problemen die betrokkene had met zijn werkgever vinden hun oorsprong in een arbeidsconflict en ontstonden niet omdat betrokkene in één van de vijf categorieën van de Vluchtelingenconventie zou vallen. Bovendien betreft het hier problemen met privé-personen, nl. betrokkenes werkgever, en niet met de Russische overheid. Tegen de manier waarop zijn werkgever hem behandelde had betrokkene bescherming kunnen inroepen van de Russische autoriteiten door middel van een klacht, hetgeen hij ook effectief gedaan zou hebben. De politie zou aan betrokkene ook beloofd hebben iets te ondernemen. Wat betreft de moord waarvan betrokkene zou verdacht zijn, haalt betrokkene geen enkel element aan waaruit zou blijken dat deze (onterechte) verdenking zou geïnspireerd zijn op één van de motieven voorzien in de Vluchtelingenconventie, noch brengt hij elementen aan die erop zouden wijzen dat hij geen eerlijk proces zou krijgen omwille van één van deze redenen. Hieruit kan besloten worden dat, zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan betrokkenes verklaringen, quod non, de feiten die door betrokkene werden aangehaald niet getuigen van een persoonlijke en systematische vervolging omwille

van één van de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 16 februari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste en het tweede middel samengevat aanvoert dat de bestreden beslissing onredelijk is en gebrekkig is gemotiveerd,

doordat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich steunt op tegenstrijdige verklaringen, dat het gaat om "kleinigheden en vooral situering in de tijd", dat het interview op het Commissariaat-generaal veel grondiger was dan op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat hierdoor zeker de redenen van de zogenaamde tegenstrijdigheden terug te vinden zijn, dat verzoekers relaas aanvangt met een privé-probleem, met name het niet uitbetalen van loon doch dat uitmondt in een ernstig probleem met de politie en de autoriteiten van Rusland, dat uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk blijkt dat verzoeker en zijn collega klacht hebben neergelegd en de politie zei dat ze moesten oprotten, dat het onbegrijpelijk is dat de Commissaris-generaal in de motivering stelt dat de politie hem zou beloofd hebben iets te ondernemen, dat de bestreden beslissing steunt op een onjuiste motivering door te besluiten dat verzoekers problemen niet getuigen van een persoonlijke en systematische vervolging omwille van één van de criteria vermeld in de Conventie van Genève;

3.1.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van het dringend beroep de opdracht heeft na te gaan of een verder onderzoek van de erkenningsaanvraag noodzakelijk is en of de asielaanvrager voorlopig wordt toegelaten tot het verblijf in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, na de onontvankelijkheidsbeslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, onderzoekt of de asielaanvrager gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève;

3.1.3. Overwegende dat de bestreden beslissing, naast een aantal vastgestelde tegenstrijdigheden, vooral steun vindt in het determinerende motief dat verzoekers problemen "niet vallen onder de criteria van de Vluchtelingenconventie"; dat zijn problemen hun oorsprong vinden in een arbeidsconflict, met privé-personen (zijn werkgever), en niet met de Russische overheid, en dat de politie aan verzoeker zou hebben beloofd iets te ondernemen;

3.1.4. Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat "Ze beloofden om iets te doen maar ze deden nooit iets"; dat verzoeker niet met concrete gegevens aantoont dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging; dat de Commissaris-generaal op het eerste gezicht in alle redelijkheid kon overwegen dat de gegevens die verzoeker aanbrengt niet onder toepassing van de Conventie van Genève vallen; dat de asielaanvraag zorgvuldig is behandeld en dat de bestreden beslissing de juridische en feitelijke overwegingen bevat die eraan ten grondslag liggen, zodat het eerste en het tweede middel niet ernstig zijn;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in
openbare terechtzitting, op zesentwintig april
tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.